

нищо и да казватъ, че не сж давали никакво сж-действие на комититѣ, и че това си е чисто коми-тска работа. Така е и станало. Турцитѣ заплашва-ли, че ще изгорятъ селата имъ, както сж изгорени вече Батакъ, Перущица и др. ако не кажатъ вино-вницитѣ. Макаръ че били измжчени Чипоровскитѣ и Желѣзнишкитѣ свещеници и единъ отъ Бѣли мелъ, тѣ не изказали нищо и никакво напакосте-ние не е станало на селата. Само Сидеръ войвода съ нѣколко смѣли юнаци не се е върналъ въ Сър-бия, а навлезълъ на вжтре къмъ Искъра и бива убитъ. Озверенитѣ войски влизатъ въ монастира посрѣщнати отъ едничкия останалъ за игуменъ еро-монахъ Никодимъ Илиевъ, съ едничка цель да спо-дѣли участъта съ монастира или да го отмоли или да умрѣ. Титулярния игуменъ иеромонахъ Макарии преди идването на четитѣ билъ арестуванъ, а дру-гитѣ братя на монастира били избегали съ четитѣ при отстжплението. Клетия останалъ игуменъ Ни-кодимъ при посрѣщанието на войскитѣ билъ про-боденъ. Треповенъ той побѣгналъ, но билъ засти-гнатъ на нѣколко крачки отъ монастира и билъ по-сеченъ на парчета, а главата му забита на колъ въ замена на заклания турчинъ. Билъ е убитъ и единъ не нормаленъ слуга, който не е знаялъ да избѣга. Самия монастиръ вече втори пжть пострадва. Пър-вия пжть презъ 1835 год, въ тѣй наречената Ман-чова размирица, което събитие бѣ станало тукъ и сега. Покжщнината и добитъка биватъ разграбени, иконитѣ по преди осквернени съ извадени очи на светиитѣ, заедно съ книгитѣ биватъ изгорени вж-тре въ черквата. Оставатъ голи четири стени.

Населението отъ Бѣли мелъ било избегало, но като турцитѣ не могли да узнаятъ за подкрепата, която дали нощта на четитѣ, упоени отъ победа-та си, заповѣдали да се върнатъ по домоветѣ си, а тѣ продължили пжтя си за Прѣвала, за да се съединятъ съ Видинския гарнизонъ и да преслед-ватъ неприятеля.